

ливия гнѣвъ на братовчеда си? Отъ доста време насамъ, откакто баща ѝ бѣ падналъ въ славна брань за родната земя и тя бѣ останала съвесемя сама на свѣта, бѣха се случили много нѣща, които тя не разбираше. Защо мащеха ѝ се бѣ омъжила тѣй скоро за новия царь? Защо Иоанъ Асѣнь и Александъръ бѣха заминали да учатъ въ Римъ? Защо Ана и децата ѝ бѣха отишли съ семейството на ватаха тѣй далечъ? Защо не ѝ позволяваха да се среща съ стринка си царица Елена въ мѣнастиря? Защо никога не споменаваха името на покойния ѝ баща? Тия сжщитѣ които, докато той бѣше живъ, пълзѣха въ праха предъ краката му? Защо братовчедъ ѝ Славъ не се връщаше съ майка си вече толкова време отъ Цѣпина? Защо Белослава и майка ѝ се бавѣха тѣй дълго въ Карвуна? Защо князь Балота бѣ вдигналъ бунтъ противъ новия царь?

Какво се таеше тѣй страшно и опасно въ шѣпотата на людетѣ, защо като я зѣрваха, веднага всички млѣкваша или почваха — тя ясно чувствуваше това — да говорятъ за друго...

А ето — сега трѣбваше и да я биятъ.

Мария преглътна сълзитѣ си. Сви вежди. Сърдцето ѝ се възбунтува въ непобедима гордостъ. Кому да се оплаче? На царицата ли? Нима тя и при живота на Калояна не я изоставяше, безъ да я подири цѣли дни... Пригледя си Теодора? Тя сега бѣ твърде много заета — като царева майка — да приема и изпраща знатнитѣ търновски болярки. И после — тя имаше злитѣ и студени очи на сиена си. Не бѣше нѣжна и милостива като госпожа Тамара, Славовата майка. Нито имаше блага речъ като царица Елена.

Момичето притисна още по-силно цвѣтята до себе си.

Тѣ знаеше кжде само може да изплаче всичката си горчивина, всичката си болка и самота.

Но когато трѣгна по насланата съ гладки плочи пѣтека, която водѣше къмъ Малката порта, нѣчии прѣпрѣни стѣпки я настигнаха, една силна ржка стисна малката ѝ дѣсница и тя чу гласа на примикюра да казва нѣщо невѣроятно.